

Алън Райън
„Бebешка кръв“

– Това тук е „Бебешка кръв“! – обади се по някое време мъжът. Гласът му прозвуча грубовато. – Опитайте го!

Майк, барманът, наведе глава настрани. Възпълничките му пръсти забарабаниха по тезгяха, после загледа озадачено непознатия.

– Опитайте, опитайте, не се притеснявайте! – изрече с развеселен глас непознатият. На устните му се изписа бегла, но сведуща усмивчица. Явно разбираше от онова, което предлагаше.

– Нищо не губите, ако опитате. А и няма да ви струва пукнат цент! Опитайте поне една глътка и ми кажете какво мислите. Сигурен съм, че никога не сте пили нещо подобно! Ще видите, вкусът е превъзходен!

Ярък слънчев лъч като бръснач беше разрязал прозореца и въпреки това помещението оставаше мрачно, зловещо, като че ли барът стоически се съпротивяваше на щурмуващата го утринна светлина, нахлуваща от външния свят. Лампите мъждиво осветяваха сепаретата и техните тежки дъбови маси, дългият тезгях отпред лъщеше, сякаш все още не бе попил влагата на разлетите предната вечер напитки. Всяка привечер постоянните, а и случайните посетители, можеха да намерят при Майк своя тих пристан, полагащата им се частица топлина и разбиране. Обикновено след първата чашка те се отпуснаха и така запълваха с жизнерадостна глъч празнотата на сивите пролетни привечери. Но денем и особено сутрин, барът изглеждаше леден и мрачен. Злокобен. По всичко личеше, че на това място му бе съдено да оживява единствено нощем. Ярката, заслепяваща дневна светлина отвън успяваше да го дебне единствено като ненаситен, жаден за повече видения воайор.

Тъкмо поради тази причина седем години преди това, дошъл чак от другия край на страната, Майк бе решил да отваря вратите на бара едва след четиринайсет часа следобяд. Вярно е, много от неговите съграждани и колеги дръпваха кепенците на своите заведения още от осем сутринта, ала в това отношение Майк не приемаше никаква критика – не беше в стила му. Ако се окажеше неспособен да издържа своето заведение и не успееше да натрупа състояние от продажбата на бира и ликьори в „благопристойните часове“ на деня, то толкова по-зле за него: по-добре да затвори и окончателно да се откаже от занаята. Бе убеждавал всички в своята правота. До ден-днешен не бе променил мнението си. А и откровено казано, никак не му се нравеше блудкавата, лишена от всякакъв чар картинка на бар, отворил вратите си за посещение още в ранни зори. Независимо дали ставаше въпрос за неговия или нечий друг бар. Сутрин и целия предиобед барът бе място призрачно и сумрачно, прекалено зловещо, дори пагубно и опасно. Място, където се срещаша

единствено заклетите алкохолици, дошли да изконсумират закуската си, докато жените им ронеха сълзи, „заробени“ в кухните.

Не, това определено не беше стилът на Майк. После, той изглеждаше напълно доволен. Живееше като честен и почтен гражданин, плащаше си редовно данъците, спазваше законите на страната, беше превъзходен съпруг, баща и глава на семейство. Обитаваха чудесна къща в Ривърдейл, с градина и басейнче в задния двор (колко жалко, че баща му, Бог да го прости, не бе поживял достатъчно, за да види и се наслади на *всичкото това*), двете му дъщери учеха в свестен католически колеж, рядко му се случваше да се занимава с пияници, а до огледалото, точно над касата, бе окачил табела с надпис, откъдето с грижлив и усърден почерк се известяваше на всички, че те са при **Майкъл Уолш, Собственик, Графство Корк.**

Бог да благослови Америка...

Ала не обичаше да е тук сутрин. В действителност в този ден въобще нямаше да го има, ако Томи, който държеше бара следобед, не го беше извикал да му съобщи, че едно от децата му се било разболяло и трябвало да помогне на жена си: не би ли могъл Майк привечер да поеме бара вместо него и да се навърта в склада, докато разтоварват стока-та? Томи беше добряк, рядко отказваше да помогне на хората, а такива работи на всекиго можеха да се случат. Но ако Майк не се беше съгласил, нямаше да си има работа с непознатия, който сега се беше изправил срещу него на бара.

– Хайде! – подкани го отново мъжът. – Можете да опитате. Повтарям ви, нищо не струва. Опитайте и ще видите, че сам ще се убедите.

Майк премести погледа си от непознатия върху прозрачната бутилчица, която онзи беше поставил върху бар-плота.

„Странна форма има тази бутилка!“ – зачуди се той. Никога преди това не бе виждал подобна. Опитното му око веднага се зае да я изучава и той реши, че съдържаше около 75 грама течност. Нямаше никакъв залепен етикет, което разстрои донякъде Майк. От друга страна породило любопитството му. Че беше търговец открай време, при това с нюх, никой не можеше да оспори. А един приличен търговец трябва да има усет и да не изпуска птичето, когато му кацне на рамото, нали? Нямаше да му е за пръв път да опитва (или направо да купува) съдържанието на бутилка без етикет и с толкова причудлива форма.

– Значи, казваш, „Бейби Блъд“, така ли?

Той отново се вторачи в бутилката.

Зад прозрачното стъкло гъстата аленочервена течност сякаш

искреше. Очите на Майк, който можеше и в най-тъмния ъгъл да бара да отгатне марката уиски, скоч или бърбън, без да го вижда, сега не можеше да извлекат никаква информация от тази бутилка, оставена върху лъщия плот на няколко сантиметра от едрата му широка длан.

– „Бейби Блъд“, значи...

– Точно така! – потвърди мъжът.

– В това име се крие особена сила! – замислено изрече Майк. Продължаваше да опипва с поглед шишето, устните и очите му се присвиха.

– Напитката действително е силничка!

Непознатият се усмихна.

– Не изглежда да е твърде гъста, че да прилича на кръв – продължи Майк, след като няколко мига беше мълчал.

Повдигна очи, отново се взря в лицето на непознатия – лице, което можеше да определи като симпатично, искрено, вдъхващо доверие.

Усмивката на непознатия още повече се разтегна.

– Да, в действителност, наистина не изглежда толкова гъста.

Той хвърли бърз поглед към бутилката, после се обърна към Майк и леко присви рамене.

– Знаете, бебешката кръв е доста, как да ви кажа – доста разводнена.

Двамата едновременно се разсмяха.

– Добре. Какво мога да правя с тази напитка? – запита Майк. Ръката му обгърна бутилката, привлече я леко към себе си. Беше студена на допир и Майк си спомни, че беше забелязал някаква бяла материя, може би един вид термичен изолатор, в куфарчето на непознатия, преди онзи да измъкне от него своята мостра. За пореден път Майк се помъчи да си спомни къде беше виждал подобна бутилка с такава големина и форма, но споменът, ако въобще имаше такъв, му убягваше.

– Можете да правите почти всичко, каквото си поискате! – отвърна мъжът. Наведе се напред и се облакът на бар-плота. Сега, когато Майк почти се бе съгласил да опита от прехвалената амброзия, непознатият изглеждаше по-спокоен и отпуснат.

– Почти всичко. Можете да я доливате в други напитки, например в любимите разхладителни напитки на вашите клиенти: тоник, кола, цитронада, каквото ви хрумне. Можете да я разреждате с малко вода. Или пък с *много* вода. Някои хора обичат здравата да си подправят коктейлите. Ще са ви необходими само няколко капчици за един „Манхатън“ или „Олд Фашънед“, например. Предлагат ви се разни възможности – всичко зависи от клиентелата и желанията.

– А ако се пие чиста какво става? – заинтересува се Майк.

За първи път, откакто бяха наченали разговора, непознатият се поколеба.

– Как да ви кажа? – провлачи?... – Ще бъда искрен... Не съветваме клиентите ни да го правят. Наистина е твърде силна. Кое то не означава, че никой няма да поиска да я консумира чиста, нито пък и че вие ще му откажете да я сервира в такъв вид. А Господ ни е свидетел, че по отношение на напитките всички вкусове са еднакви – хората искат да опитват повечето неща чисто...

Той изгледа Майк право в очите и двамата си размениха нова усмивка.

– И за да съм изцяло искрен – продължи мъжът, – ние препоръчваме напитката да се сервира разредена. Това е съветът ни. Освен това, проблем е и *цената*.

– Ах, да... Забравих, та... Колко струва... бъркотията? – засмя се Майк.

Непознатият като че ли отново се напрегна.

– Опитайте! – просто каза.

– А няма ли да ми кажете, все пак, какво е това?

– Опитайте, опитайте! – повторно го подкани мъжът.

Майк сви рамене, придърпа все още студената бутилка, после прегне ръка над главата си да вземе чаша от рафта. Напипа няколко ледчета от кофичката под тезгяха и ги търкулна в чашата. Остави я до бутилката. С тренирано, отмерено движение започна да отвърта запушалката. Наложил се леко да натисне, за да успее напълно и запушалката издаде лек пукот. Майк веднага се досети за какво използваша подобни бутилчици – вкъщи баба му консервирала в тях всякакви компоти и сокове и винаги затваряше бутилките с розови каучукови тапи. Майк надигна стъкленото шише. Искеше му се да го огледа още веднъж, по-отблизо на мижавата неонна светлина. За част от секундата се поколеба дали да не подуши гърлото, но се отказа. Хайде сега пък, детинщини! Наля съвсем малка доза в чашата, колкото да покрие ледчетата. Докато оставяше бутилката, аленочервена капка, голяма колкото монета, се откъсна от дъното, приземи се и разцъфтя на плота. Майк машинално грабна парцала и я избърса.

Аленочервената течност искреше покрай кубчетата лед. Майк се помъчи да разбере съставките на напитката и реши, че може би е наполовина доматен сок, наполовина сок от боровинки. Странен коктейл!

Надигна чашата, поднесе я към носа си. Нищо.

Разклати съдържанието, подуши. Пак нищо. Или все пак може би нещичко – едва-едва доловимо загатнат мирис на някакъв твърде познат парфюм. Наново вдъхна, разклати енергично алената течност върху ледените кубчета, отново пое с ноздри. Не. Не, нямаше никаква определена миризма. Сега нищо не можа да долови.

– Все пак, трябва да е някакъв алкохол, нали? – обърна се към непознатия. – Трябва да знаете, че тъпите плодови коктейли въобще не ме интересуват!

– Добавете малко вода и опитайте!

Майк въздъхна.

„По-добре веднага да свършваме! – помисли си. – Дали той бъркоч е интересен или не, колкото по-бързо приключо, толкова по-рано ще мога да се заловя за работа!“

Измъкна отдолу един сифон, натисна бутона и впръска в чашата струя кипяща вода. За известно време сместа от вода и аленочервена течност се завъртя в пенлив водовъртеж, забълбука, после се укроти, а по стените на чашата останаха белезникави розови кръгове. И последните мехурчета се разпукаха.

– Наздраве! – обади се непознатият.

Майк се сепна. Кой знае защо, гласът на мъжа му се стори злокобен.

Поднесе чашата към устните си. „Бог да ми е на помощ!“ – помисли си пак.

Отпи една глътка. Задържа течността в устата си, размърда език, разхождайки го по небцето. Щеше му се по-добре да вкуси сладостта, ако имаше такава.

Най-напред почувства някаква разливаща се свежест, после като че ли течността лекичко се затопли в устата му. Изчака няколко секунди, оставяйки сместа още мъничко да се стопли и да види дали сладостта няма да се прояви повече, ако продължаваше да движи езика си напред-назад. Трябваше да усети вкуса, но не беше сигурен дали тази проклета напитка въобще имаше някакъв вкус.

– Пийнете си още малко! – предложи непознатият.

Принуден да се подчини на желанието на мъжа, след като вече беше отпил, Майк преглътна онова, което държеше в устата и поднесе чашата наново към устните си. Отпи. И докато първата глътка бавно се разливаше в гърлото, стори му се, че едва доловимо усеща в гърдите си приятно и познато затопляне, но все още не бе сигурен в нищо. Може би беше чисто и просто автоматична реакция веднага след поглъщането на

напитката? Кой знае? Съзнанието понякога ни погажда подобни номера. Глътна още малко и задържа в устата. Забеляза, че от вътрешната страна на чашата розовите мехурчета бяха оставили белезникава дияр след себе си. За сетен път разбърка с език погълнатата течност под небцето и зачака някакво усещане да стигне до гънките на мозъка му.

„Тая проклетия в края на краищата все трябва да има някакъв вкус!“ – не се стърпя да си помисли. Освен ако непознатият не се опитваше да му пробута оцветена вода.

„Невъзможно е! – веднага отсече. – След като е по-гъста от водата!“

Мисълта веднага се загнезди в съзнанието му. *По-гъста от водата.* Ами да! Кръвта! Кръв. Бебешка кръв. Бейби Блъд!

Той бързо преглътна, поколеба се няколко секунди, после се прокашля.

– Това да не е... кръв?

– Бебешка кръв! – отвърна непознатият. Беше запазил същото търпеливо, жизнерадостно изражение. – Казва се „Бебешка Кръв“! Пийнете си още малко! Няма да чакате дълго и ще усетите...

За кой ли път Майк изпусна тежка въздишка.

„След като съм се хванал на хорото, ще го играя докрай!“

И отпи нова глътка от течността.

Надигна пак чашата и с известна разочарование забеляза, че вече беше почти празна. Останал бе единствено тъничък розовещ слой, очертал се върху стъклените стени над локвичката, деформирана и размазала се сред ледените кубчета. Когато за пореден път сега отново напълни чашата, течността му се стори идеално хладка, учудващо хладка, въпреки леда вътре в нея. Без да се брои бутилката, която непознатият беше поставил върху тезгяха и за която той много добре си спомняше, че бе ледена и преди това. Но течността наистина бе приятно хладна, проникна и заслиза в гърлото му. Майк започна да си мисли, че тъкмо така предпочита да бъде, приятно хладно питие, а не ледено прерязващо като в началото, когато за първи път беше вкусил. Да, хладна, напитката действително бе много по-добре. Той погледна чашата и видя, че беше останала една-единствена капчица на дъното. Интересно, твърде интересно питие! Той преглътна онова, което бе задържал в устата си, после, надигайки чашата, изпразни остатъка. Течността вече се бе сгряла и топлината започна да се разлива по тялото му. Тилът му се затопляше. Майк беше такъв познавач, че умееше безпроблемно да разпознава качествените питиета. А това наистина бе качествено. Превъзходно дори.

Вече го заливаха горещи вълни и той се чувстваше добре, много добре. Със съжаление преглътна последната капчица, после загледа празната чаша с някаква смесица от съжаление и доволство.

– Значи „Бebешка кръв“? – изрече и кръстоса поглед с непознатия. Закашля се. – Задавам си обаче един въпрос. Наистина ли е необходимо да наричатe питието така? Не би ли отблъснало някои клиенти? Може би да му измислим някое друго име, например...

– Да, „Бebешка кръв!“ – отсече непознатият с равен глас, без да престава да се усмихва.

– Аха, така значи! – Майк беше учуден.

Между двамата се възцари кратко мълчание.

– Е, хубаво тогава – продължи Майк с нещо, което можеше да мине и за въздишка. – Питието е твърде специално, нали? Има някакъв особен, хем познат и в същото време твърде специфичен привкус, който човек *почти* може да си представи!

Непознатият не беше престанал да се усмихва нито за миг.

– Почти! – отвърна му.

– Питието е натурално, предполагам, без никакви химии и прочие...

Майк свъси вежди.

– Не сте добавяли никакви примеси, никакви допълнителни съставки...

– Е, може би нещичко в съвсем малки количества... – отговори непознатият съвсем любезно. – Но приемете, че е напълно естествено питие... – Усмивката му едва забележимо се разтегна и той добави: – ...на практика...

Двамата се спогледаха съзаклятнически, както могат само търговци да го направят.

– Разбирам – съгласи се Майк. – Добре.

С връхчето на езика той погали небцето, облиза устните си. Топлината, разляла се по тялото му, изпълваше клетките, натичаше във вените, пулсираше в стомаха, преливаше надолу в краката. Никога досега той не беше изпитвал такова усещане, никога досега не го бе завладявала такава топлина – толкова дълбока и проникновена. Пръстите му се хлъзнаха по гладката повърхност на бар-плота, докоснаха отново бутилката. Погледът му се съсредоточи, изпълнен с надежда. „В нея все още има такова количество, че стига да се напълнят достатъчно чаши!“ По връхчетата на пръстите му пролазиха мравчици. Още едно усещане, което не бе изпитвал от началото на своята кариера на търговец. Крастата

започваше да го обзема.

– Да, разбирам – повтори той. Макар да бе силничко, питието не караше човек да заплита езика. В това Майк вече се бе уверил. Пръстите му погалиха хладните стени на шишето.

– И колко искате за една такава бутилка... „Бибешка кръв“?

– Цената е висока! – отвърна непознатият.

Майк поклати глава.

– Очаквах такъв отговор! Но питието наистина е много добро, пре-възходно е!

Господи, колко приятно се чувстваше! Колко бе освежен, какъв приток на сили, енергия...

– Та колко казахте?...

Непознатият му назова цената.

Сумата бе толкова висока, че въпреки невероятният тонизиращ и отпускащ ефект, което питието бе оказало върху тялото и съзнанието му, за миг Майк като че залитна в междувремието и се запита дали бе чул правилно. Ала веднага след това се убеди, че подобна цена беше напълно разумна. И преди напълно да осъзнае какво всъщност върши, той се улови, че вече пресмята наум стойността на такава бутилка – за колко щеше да я продава, колко чаши можеше да напълни от нея, колко щеше да струва една такава чаша от сто, от петдесет грама, колко от постоянните клиенти и неговите приятели щяха да са готови да си я купят или поръчат на такава цена. Или по-скоро – кои щяха да бъдат достойни да вкусат от този нектар. И докато претегляше кое за, кое против, облакът се удобно на бара, цялото му същество сякаш се пренесе в най-прекрасните кътчета на Рая.

– Става, съгласен съм! – изрече най-сетне. – Купувам!

– Тогава пийнете още една чашка! – предложи непознатият. Усмивката му стана още по-любезна и приветлива, докато наливаше от амброзията. – Аз черпя сега!

Мъжът внимателно намали колата, чиято предница се изпъна като по конец наравно с бялата стоп-линия върху шосето в момента, в който светлината от жълто преля в червено. Можеше да премине кръстовището, знаеше. Знаеше също, че много шофьори щяха да го сторят без да се замислят ни най-малко, че дори щяха да форсират, натиснали газта до дупка („до ламарината!“)... Само че той беше от тази порода автомобилисти, които спазваха стриктно правилника за движение по пътищата.

Нека зад него „пилотите от Формула 1“ малко да потърпят. Нека си намесват майка му, леля му, тяхна си работа... Законът си е закон. Един е за всички и никой не е над него. Той погледна в страничното огледалце и забеляза някакъв хлапак зад волана на зелена „Скиларк“ да му прави неприлични жестове с пръсти. Мъжът отмести поглед от него и проследи върволицата чакащи коли от другата страна на кръстовището. С периферното зрение наблюдаваше светофара, повесен вдясно отгоре над пътя на дебел кабел, който се полюляваше при леките повеи на вятъра.

Мъжът изчака търпеливо зелената стрелка да му даде разрешение да завие, после заобиколи отляво и влезе в паркинга на супермаркета. Маневрираше изключително внимателно, дебнеш на всеки сантиметър за немарливи шофьори, които понякога се изсулваха изведнъж на заден от своите места, без да се огледат нито наляво, нито надясно. Спазвайки ограничението – 20 км, – той се прокрадна бавно между редиците автомобили. Пътят му беше до болка познат, а по асфалта бяха изрисувани в жълто дебели стрелки. Успя да се промъкне и достигне края на паркинга, съвсем близо до триетажната сграда на супермаркета. В този район местата бяха определени единствено за служители и работещи в търговския център. Веднага откри мъничка, празна ниша, паркира, убеди се, че колата му не е захапала при маневрата от съседното място, и едва тогава изключи. Вдигна прозорците. Отвори вратата много внимателно – не му се искаше да остърже боята на паркиралите до него.

Затвори, провери дали е заключена, включи алармата, след което с бързи крачки се насочи към служебния вход. Пътьом намести вратовръзката и с припрени движения закопча кафявото сако от туид.

Когато стигна до входната врата, измъкна от вътрешния джоб черния портфейл. Извади от него професионалната си карта. Работеше тук отдавна, ала поради мерки за сигурност всички служители трябваше да представят картите си на дежурните полицаи, преди да влязат в сградата. На всеки два дена дирекцията на супера сменяше охраната, въртеше я по многобройните входове, за да не могат така полицаите да опознаят служителите и да завържат познанство с тях.

Мъжът напълно одобряваше този начин на действие. В наши дни човек в нищо не можеше да бъде сигурен.

Показа картата си на пазача, който му хвърли светкавичен, но изпитателен поглед, преди да го пусне да влезе. Той бързешком се шумгуна във входа. Спря се пред автомата, чука часа на пристигането си, свери дали обозначеното време и онова от часовника му съвпадаха. Бяха точни. Добре. Няколко секунди размишлява. Да, имаше тъкмо време да си

позволи кратка почивка, преди да отиде в службата. Налагаше се да направи някои покупки, преди да захване работата за деня.

Напусна зоната, забранена за купувачи, хвана ескалатора до първия етаж като търпеливо изчака да стигне докрая, отмести се малко встрани, пропусна младата продавачка, която видимо бързаше, защото запъхтяно катереше стъпалата след него.

Излязал на първото ниво, той се измъкна от ескалатора и с широки крачки се отправи надясно към шанда с детските играчки.

Касиерката го видя да се приближава и го посрещна с лъчезарна усмивка. Беше красиво младо момиче с големи, блестящи очи и буйна дълга черна коса.

– Здравейте! – поздрави го тя. – Добър ден! Дълъг ли е списъкът ви днес?

Усмивката ѝ беше широка и топла и както съвсем явно си личеше – на нея във всички случаи ѝ се искаше да опознае този мъж по-отблизо. Не беше единствената, която хранеше подобни чувства и самата тя го знаеше, затова се опитваше усмивката ѝ да бъде възможно най-учтива всеки път, когато той идваше да пазарува на шанда за играчки рано сутрин.

– Не, благодаря, днес са ми необходими само някои дреболии... – отвърна ѝ той, като също я възнагради със своята най-чаровна усмивка. – Знам къде се намират.

– Получихме нови неща, може би някои от тях ще ви заинтересуват – предложи му девойката. – Мога да ви ги покажа къде са... ако желаете!

– Не, не, просто днес ми трябва наистина дреболии... – отклони поканата ѝ мъжът. – Знаете колко бързо се похабяват... Дреболии, работа само за минутка, не повече.

Той се отдалечи и изчезна сред шандовете.

Момичето прикри разочарованието си зад нова очарователна усмивка.

Беше успяла да обслужи един-единствен клиент, когато мъжът отново застана зад нейната каса. Държеше в ръце действително дреболии – залъгалки и дрънкулки за бебета в яркочервени, сини и розови цветове и кутия с дузина биберона, всичкото това увито в лъскаво фолио.

– Вие наистина си обичате работата! – отбеляза девойката със симпатия.

– Да, така е – отговори мъжът. – Обожавам я.

Момичето се поколеба, старейки се отнякъде да изнамери нещо, с

което да го задържи още мъничко при себе си. Ала не успя да измисли нищо. Толкова по-зле, може би утре щеше да е по-прозорлива. Или пък той по-благосклонен! Тази вечер щеше да си помисли, сигурно щеше да ѝ хрумне някаква тема, по-така...

– Не се притеснявайте – отново припряно поде тя, – аз ще начукам сумата и ще оправя всички необходими процедури с картата! За нищо не се притеснявайте. Естествено, винаги мога да направя и друго за вас... Стига да пожелаете... Не се колебайте, само ми кажете!...

– Да, благодаря, ще се възползвам от предложението ви – отвърна мъжът. – Тези неща сигурно ще могат да ми стигнат за известно време. Довиждане! До утре, най-вероятно...

Черните очи на девойката го проследиха, докато той се отдалечава-ше, притиснал до гърди пакета с биберони и дрънкулки. Може би утре наистина щеше да ѝ се отдаде възможност да поговори повече с него, да го опознае по-добре. Една нейна приятелка, работеща в администрация-та, тайничко беше надникнала в служебното му досие и беше ѝ съобщи-ла, че не е женен.

Мъжът продължи по главния коридор, премина покрай щанда с бе-бешки дрешки, след което се отправи към своето малко работно кътче – детската градина, намираща се в противоположния край на етажa. Мно-го от продавачите го познаваха и го поздравиха, докато минаваше пок-рай тях. На всеки един поздрав той отговаряше с любезна усмивка.

Когато се озова пред вратата на детската градина, две жени вече го чакаха отпред, макар че пристигаше пет минути по-рано. Жените го поз-наха и също му се усмихнаха.

Мъжът притисна бибероните и дрънкулките с лявата си ръка, а с дясната издърпа ключовете от дълбокия джоб.

– Добър ден, госпожи! – поздрави ги той, докато отключваше. – Дайте ми само няколко минутки да подреда всичко това и съм на ваше разположение!

Той разтвори широко вратата, натисна ключа за осветлението с лакът.

– Не се притеснявайте, вършете си работата спокойно! – изчурули-ка една от жените с лъчезарна усмивка. – Ние така или иначе сме подрашили.

Тя надигна лекичко бебето, което, положило главичка на рамото ѝ, сладичко спеше. От движението детето като че ли се разсъни, клепачите му потръпнаха под ярките светлини в магазина, после отново намести главичка под розовите пухени одеялца. Пълни, зачервени бузки, налети

с енергия и сила.

Жената се обърна към своята приятелка, която държеше в ръце също толкова пухкаво, пълничко бебе.

– Изключителен мъж! Толкова е галантен и така добре се занимава с децата, особено с бебетата, сякаш цял живот го е вършил!

Тя погали бебето по главата.

– Моята сладурана е винаги толкова успокоена, когато я вземам след пазар... Не знам какво прави с тях, ако цяла нощ е плакала, след като той се е занимавал с нея спи непрестанно като упоена в продължение на часове. Казвам ти, той е направо истински магьосник!

Мъжът неочаквано се появи на прага.

– Е, госпожи, всичко е вече готово! – широко им се усмихна и равните му бели зъби проблеснаха на ярката светлина. На табелата на вратата зад гърба му с красиви букви беше изписано: *ДЕТСКА ГРАДИНА. НОВА УСЛУГА САМО ЗА НАШИТЕ КЛИЕНТИ! ТАКА ВАШЕТО ПАЗАРУВАНЕ ПРИ НАС ЩЕ Е НАПЪЛНО СПОКОЙНО, А СИГУРНОСТТА НА ДЕЦАТА ВИ – НАПЪЛНО ГАРАНТИРАНА!*

– Дайте да видим тези сладури! – кимна мъжът и протегна ръце да поеме първото бебе. – Въобще не се притеснявайте, доверете ми вашите ангелчета! В детската градина при мен те ще са в най-сигурните ръце!

– Това тук е „Бebешка кръв“! – обади се по някое време мъжът. Гласът му прозвуча грубовато. – Опитайте го!

Ник Д'Агостино прокара ръка по брадичката си, после се наклони леко напред, подпирайки се с две ръце на студения метален обков на караваната. Засланияше го широк чадър на червени и зелени ивици, а отпред, на видно за всички минувачи място беше изписано: „*Истински италиански сладоледи!*“ Зад гърба му, на рафта бяха наредени най-разнообразни пластмасови шишета с различни ароматни сиропи, които по желание на клиента той доливаше към сладоледа: от жълт и зелен лимон, от ананас, грозде...

Ник съсредоточено загледа бутилката с яркочервена течност, която непознатият беше поставил пред него.

– Опитайте, опитайте, не се притеснявайте! – изрече с дрезгав глас непознатият. – Нищо не струва, а и никого не убиват за опит.

КРАЙ

© Алън Райън
© 2002 Любомир Найденов, превод от английски

Източник: Преводачът

Публикация:

Сборник „Странни светове“ (разкази)
Съставителство и превод: Любомир Найденов
Издателство „Офир“, 2002, Бургас

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/5526>]